

βράσιμον, βάλετα ὅλα ἀντάμα. Ὁμοίως γίνεται καὶ ὁ θράψαλος, τουτέστι τὸ Καλαμάρι, ὅταν ἦναι καμπόσον μεγάλον· εἰ δὲ καὶ εἶναι μικρὰ τρυφερά σπηταῖς καὶ καλαμάρια κάμνε τα τηγανιστὰ, ὅπου δίδουν τροφήν περισσότερον. Πρὸ πάντων δὲ ὅταν φάγῃς ἀγνὰ μὴ πίνῃς νερὸν, ἀλλὰ κρασί καλόν, γὰρ χαλεπούσι, καὶ ὅσοι δὲν πίνουν κρασί, μὴ τα τρώουσι.

Ἑρμηνεία διὰ κίνησιν κοιλίας.

§. 8c. Ἀπὸ τὸ φαγὶ συνάζονται εἰς τὸ κορμί πολλά περισσεύματα, ἦγουν φλέγματα, οὔρος, καὶ ἄλλαις ἀκαθαρσίαις τῆς κοιλίας, τὰ ὅποια εἰάν δὲν εὔγουν ἔξω, γεννοῦσι πολλὴν βλάβην, πένους, καὶ ἀποστήματα· ὅθεν κάμνει χρεῖα γὰρ τὰ εὐγάλης, ἢ μὲ κινητικὰ βρώματα, ἢ μὲ γλυστῆρι τὸ καλοκαῖρι μὲ ροδολάδι, ἢ βιολάδο, καὶ τὸν χειμῶνα μὲ ἐλαιόλαδον, ἢ μὲ γλυκὸν ἀμυγδαλόλαδον· μὲ τοὺς δὶα τρόπους αὐτοὺς λαμβάνεις πολλὴν ὠφέλειαν. Λοιπὸν γράφομεν ἐδῶ διαφόρους ἐρμηνείας διὰ γὰρ κάμης ὁποῖαν ἔχεις τὴν δύναμιν, καὶ πρῶτον, μισὴν ὥραν πρὶν τοῦ γείματος, τρώγε μισὴν οὔγγιαν ἄνθος τῆς κασσίας, ἢ ἀνάμισην οὔγγιαν ῥοδομελι σολουτίβον, ἦγουν κινητικὸν ἢ συροπιο ῥοζάδο σολουτίβο τρεῖς οὔγγιας, γὰρ τὸ λαμβάνης μίαν ἢ δὶα φοραῖς τὴν ἐβδομάδα, ἢ βάνε εἰς τὸ ζουμί (εἴτι καὶ ἂν ἦναι) δεκαπέντε μούσκλα (sebestini), καὶ βάνε τους ζάχαρι· τρώγε τα εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ γείματος, ἀντὶς δαμάσκηνα· ἢ τρώγε μισὴν οὔγγιαν ῥοδομάννα, καμωμένην ἀπὸ ζάχαριν, ἀπὸ δρόσον τῆς κρέμβης, καὶ σκαρολάλα

χάνου, ὅπου λέγουν οἱ Ἴταλοὶ μερκορέλλα ἢ τρώ-
 γε ἀπὸ τὸ μαντζούρι, ὅπου ἐρμήνευσεν ὁ Καστῶρ
 Ντουράντες ὁ ἔμπειρος ἰατρός, καὶ Θαυμασίος,
 τὸ ὅποιον εἰς Ἰταλικὴν φράσιν ἐνομάζουν ἐλετουά-
 ριον, καὶ εἶναι ἴμοιον τοῦ κυδωνάτου, συνθεμέ-
 νον ἀπὸ δαμάσκηνα καλὰ ψημένα, μὲ νερόν σέ-
 νας, καὶ πολυπόδιου, μὲ γλυκάνισον, καὶ κανέλ-
 λαν, ἀπὸ τὸ ὅποιον τρώγε μισὴν οὐγγίαν εἰς τὴν
 ἀρχὴν τοῦ γείματος. Τοῦτο εἶναι καὶ εἰς τὸ στό-
 μα γλυκὲ, καὶ νόστιμον, καὶ κινᾷ τὴν κοιλίαν χω-
 ρὶς πείραξιν. Ἄλλοι λαμβάνουν ἀπὸ τὸν δρῦν πο-
 λυπόδιον καθαρισμένον καλὰ ἀπὸ κάθε ῥῆπον, οὐγ-
 γίας τέσσαρας, ζιζίβερον μισὴν οὐγγίαν, μαρα-
 θόσπορον γλυκὲ μίαν δράγμα, καὶ δύω γλυκί-
 σον, καὶ μίαν οὐγγίαν σταφίδα γλυκείαν, τὰ ὅπῃα
 ὅλα βράσει ἀντάμα μὲ ὀλίγην φωτίαν κατὰ τὴν
 τέχνην· ἔπειτα τὰ ἀποσφόνιαξε δυνατὰ, ἢ μαγ-
 γανισέτα, γὰ εἴη ὅλη ἢ οὐσία τους, εἰς τὴν ὁ-
 ποίαν βάλῃ μίαν λίτραν ζάχαριν, ὀκτὼ οὐγγίαις
 κοράλια κόκκινα ζαχαρωμένα, καὶ ἀνάμισυ δράγμα
 μαργαριτάρι ἴμοίως ζαχαρωτὸν, καὶ κάμε ματ-
 τζοῦρι, ἢ γουν κοιφέτο, καὶ τρώγε ὡς ἀνωθεν. Ὁ-
 μοίως σὲ ὠφελεῖ, γὰ τρώγῃς πρὶν τοῦ γείματος
 μισὴν οὐγγίαν ἀπὸ τὸ μάνα τῆς Καλαβρίας, ἢ γὰ
 τὸ πίτης μὲ καμπέσον ζουμί, ἢ πάλιν κάμε ἐ-
 τοῦτο τὸ ἐλετουάριον, ἢ γουν ἔπαρε μίαν λίτραν,
 ἀπὸ τὸ ζουμί τῶν τριανταφύλλων, ἀπὸ σκαρο-
 λάχανον, ἀμολέχαν, κραμβία, σεῦκλον, ἀπὸ καθ'
 ἓνα ὀκτὼ οὐγγίας, καὶ βάλῃ ὅλον αὐτὸν τὸν ζω-
 μόν, βράσει τον, καὶ ἔχε εἰς τὴν μέσην τους ἓ-
 να κόμπον μαστίχην γωπὴν δράμια δέκα, καὶ
 βράζει τα ἕως γὰ γένη ὡσαν μελι πικτὸν τὸ ζου-

μί, καὶ τότε εὗγαλε τὴν μαστίχην καὶ τρώγε τὸ
ἐλετουάριον.

Εἰς πόνον λαιμοῦ.

§. 82. Ἐπαρε γλυκορίζαι, πλῆνε τὴν καλὰ γὰ
μὴν ἔχη ῥίπον ὀλοτέρα, καὶ κοπάνισέ τὴν ἔπειτα
κίψε τὴν μικρὰ κομμάτια, καὶ βάλε τὴν εἰς ἱερὸν
γλυκόν, ζεστόν, ὅσον γὰ τὴν σκεπάζη γὰ κάμη
ἓνα μερόνικτο. Τέγε βάλε τὴν εἰς ἓνα σακούλι
ἀπὸ λιόν, γὰ μὴν ἦναι πυκνόν μαγγάνισέ τὴν
δυνατὰ εἰς τὴν γαλιάρην, καὶ σφίγξε τὴν ὕσου
εἶναι βολετόν ἕως γὰ εὗγη ὅλον τὸ ὑγρὸν τῆς εὐ-
σίας τῆς, τὸ ὁποῖον ἀντάμχ με τὸ αἰωθευ ἱερὸν
βράσε ὥραν πολλὴν με ὀλίγην στίαν, γὰ μὴ τὸ
τζουκιώσης, καὶ ὀνακάτωτέ το με ἓνα ξίλον ὕσην
ὥραν τὸ βράζεις, ἕως γὰ φυράση γὰ γέιη πυκνόν
ὡσάν τὸ μέλι. Τέγε βάλε το εἰς ἑλεκαναῖς ἀπλω-
ταῖς, ἢ ἄλλα ἀγγεῖα εἰς καθ' ἓνα ὀλίγον, ὅσον γὰ
γέιη τὸ χόντρος του μόνον ἓνα δάκτυλον, διὰ γὰ
ἡμπαρῆς ὕστερα γὰ τὸ κόπτης, διατὶ ξηραίνεται
ὡσάν τὴν πετζόκολλα, καὶ διὰ γὰ μὴ κολλήση εἰς
τὰ ἀγγεῖα, βάλε ὀλίγον ἀλεῦρι ψιλόν εἰς τὸν πᾶ-
τον τους ὅταν θέλης γὰ τὸ χύσης, καὶ ἀφ' οὗ πᾶ-
ξη φίλαξέ το. Ὅταν πονέση ὁ λαιμός σου, βάλε
ἀπὸ τοῦτο εἰς τὸ στόμα σου ὀλίγον ὡσάν ἓνα
κουκκί, καὶ μαλιστὰ κάθε βραδυ ὅταν πέσης εἰς
τὸ στρώμα, καὶ μὴ το καταπίης, ἀλλὰ κράτει το
ἕως γὰ λύση ὅλον ὡσάν τὸ κάρτιον, καὶ κατὰ τὴν
τὸ ὑγρὸν του δέω τρεῖς ἑκταῖς, καὶ ἑγιαίεις
τοῦτο τὸ λέγουσι φράγγικα Sugo di Liquiriz, ἢ γὰ
ζουμί τῆς γλυκορίζας καὶ ἐπ' ἀληθείας δένει.

ἄλλην ἰατρείαν εἰς τὸν πόνον τοῦ λαιμοῦ μου (ὅπου πρίσκειται εἰς τὰ πλάγια, καὶ ὁ σταφυλή της συχνάκις) ὡσὰν ἐτούτην, ἀμὴ ἀλήθεια μὴ φάγῃς ἀλμυρὸν, οὔτε κρασί, ἢ νερὸν ψυχρὸν τὰ πίης αἰτὰς τὰς τρεῖς ἡμέρας, οὔτε ἄλλο πρᾶγμα ὅπου βλάπτουσι τὸν λαιμὸν, ἢ γουν χόρτα ἄψητα, καρύδια, σκόρδα, σκόρδα, μόνον τρώγε ἀπαλητικά καὶ γλυκὰ πρᾶγματα, ἢ γουν βούτυρον, σταφίδας, καὶ ἄλλα παρομοία, καὶ ἔταν διψήσης πῖνε νερὸν χλιαρὸν, ἢ ζεστὸν, ὅτι τὸ ψυχρὸν τὸν πρίσκει χειρότερα· ἀλλὰ βράζε σῦκα, καὶ πῖνε ζεστὸν τὸ γερὸν τους, καὶ κράτει το ὥραν πολλὴν εἰς τὸ στόμα· ἐμοίως καὶ τὸ ροδόμελι ὠφελεῖ· ἢ βράζε πύτερκ μὲ νερὸν, καὶ μὲ τὸν χυλὸν ἐκεῖνον γαργάριζε τὸν λαιμὸν συχνάκις, ἢ ἔνωσον ἀλεῦρι, μέλι καὶ βούτυρον, βάνετα ἀπ' ἐξω μὲ κομματί πανί, καὶ δένε. Τὸ ζουμί τοῦ ὀριγάνου, τοῦ μαρουλίου, ἢ ῥογδιῶν, ἢ ἀπὸ βατζινόμουρα, ἢ συκάμινά, ἔλοιῶν αὐτῶν ὁ ζωμὸς καθ' ἕναξ ξέχωρα ὠφελεῖ ἕποιον ἔχεις, νὰ γαργαρίσης τὸν λαιμὸν, καὶ ἰᾶται· καὶ ἀπ' ἐξω νὰ βάνῃς περδικοῦλι ψημένον εἰς μίαν κεραμίδα χωρὶς νερὸν μὲ τὸν βούτυρον, ἢ ρυπέμαλον, ἢ γουν ἀπὸ τὰ σκέλη τοῦ προβάτου νὰ κόψῃς μαλιὰ μὲ τὸν ρυπὸν τους, νὰ τὰ ζεστάνῃς, νὰ τὰ δέσῃς μὲ τὸ ἀνωθεν χόρτον, καὶ βούτυρον ἀπ' ἐξω τοῦ λαιμοῦ καὶ ξεπρίσκειται· τὸ αὐτὸ κάμνουν οἱ βαθράκοι νὰ τοὺς βράσῃς μὲ λάδι, νὰ τοὺς βάλῃς.

Εἰς πόνον Ὀδόντων.

§. 83. Βράζε καλακάνθη (Vetriolo) μὲ ξύδι, καὶ μετ' αὐτὸ πλύνε τὰ ὀδόντια ὅπου πονοῦσι, καὶ

κράτει το ὄραν πολλὴν εἰς τὸ στόμα σου· ἢ μελε
καὶ ξεδι με ἄλας βράσε, καὶ κράτει τὸ ζουμί ζε-
στὰν ὅσον ἠμπορεῖς εἰς τὸ στόμα σου· "Όταν κου-
ροῖσιν, ἤγουν σαλεύουσι τὰ ἐδόντια, στούπισον λι-
βάει, μαστίχην, καὶ ροιδέφυλλα ὅλα ἀντάμα, κάμι-
τά σκόνιν, καὶ τὴν νύκτα ἕϊαν ὑπάγης γὰ κοιμηθῆς,
πλῆιε πρῶτον τὸ στόμα σου με καλὸν κρατὶ, ἔπει-
τα βάει εἰς τοὺς ὀδόντας ἀπὸ ταίτην τὴν σκόνιν,
καὶ κάμμιαν φορὰν πάλιν τὰ τρίβε με ψύχαν ψω-
μίου· Εἰ δὲ ἔχουσι σκώληκας, κοπάνισε πρασό-
σπορον, καὶ δροκίαμον, βάλετα εἰς τὸ στόματου
ἀπέξω ζεστὰ, γὰ ὑπάγη ἢ ἄχρα εἰς τοὺς ὀδόν-
τας, καὶ ψοφῆσιν οἱ σκώληκες.

"Όταν ἦται χαλατμέια πολλὰ τὰ ὀδόντια, καὶ
δίδουσι πόιον πολὺν, βάλε εἰς ἓ μίαν κέλλαν χαρτὶ
σπόρον ἀπὸ τὸν δροκίαμον, ἀπλωσέ τον, καὶ τῶ-
τε ἄψε μίαν λαμπάδα ἀπὸ ἄσπρον κερὶ, καὶ γέρ-
ιετην ἀπάτω εἰς τὸ χαρτὶ, γὰ στάση τὸ κερὶ
εἰς τὸν σπόρον. Τότε ἔπερε ἀπ' ἐκείναις ταῖς
σταλαματαῖαις, ὅπου εἶναι κολλημέιος ὁ σπόρος ἀ-
πάτω των, βάνε ταις εἰς ἓνα κισαμίδι, ἢ ἄλλο ἀγ-
γεῖον, γὰ ἔχη ἀπτοίμεια κάρβουνα, ἀπάνω εἰς τὰ
ὅποια βάει τὸ στόμασου, καὶ χάσκε καλὰ, γὰ πη-
γέιη ὁ καπνὸς μέσα εἰς τὰ ὀδόντια, καὶ οὕτως
στέκε ἓνα τρίτον τῆς ὥρης. Βάνε συγνὰ ἀπ' αὐ-
τὸν τὸν σπόρον, ὅπου εἶναι κολλημέιος με τὸ κερὶ
εἰς τὰ κάρβουνα, γὰ καπνίζεσαι, ἔχωντας με ἓνα
παρὶ σκεπασμένην τὴν κεφαλὴν σου διὰ γὰ μὴ σκορ-
πᾶ ὁ καπνὸς· οὕτω κάμιωντας εἰς σὲ τρεῖς ὥραις,
οἱ πόιοι σου ἀφανίζονται. Μὲ τὸν τρόπον τοῦτον
πολλοὶ ἰατρεύθησαν.

Ἐπαρε ἀπὸ τὰ ἐργαστήρια νερόν ὅπου λέγουσι

Ἰταλ. Acqua forte, ἄκουα φόρτε, καὶ μὲ κομμα-
τι ξύλον σουβλωτὸν βάνε μίαν στόξιν ἀπ' αὐτὸ
τὸ νερὸν εἰς τὴν τρύπαν τοῦ πονεμένου ὀδοντίου,
να ὑπάγῃ ἕως τὴν ρίζαν· ἔπειτα ἔχε νερὸν ἀπὸ τὸν
Βάλσαμον, Ἰταλ. Balsamo Artifiziato, καὶ βάνε
καμπόσον εἰς τὸ στόμα σου, κράτει το πολλὴν
ῥῆραν εἰς τὸν τόπον ὅπου πονεῖς, καὶ μὲ τὸν τρό-
πον ἐτοῦτον πολλοὶς χωρικοὶς ἰάτρευσα, οἱ τινες
πολλάκις στέκουσιν ἰδρωμένοι εἰς τὴν βροχὴν, καὶ
ἄνεμον ἔθιν ἀπ' αὐτὸ χαλοῦσι τὰ δόντια τους.
Ὅς τις θέλει νὰ μὴ πονέσουν οἱ ὀδόντες του, ἄς
βρέχῃ τὴν κεφαλὴν συχνάκις μὲ ῥακὶ δυνατὸ, ὅτι
αὐτὸ διαλύει ὅλους τοὺς κακοὺς χυμοὺς ὅπνῃ εἶναι
εἰς τὴν κεφαλὴν, καὶ οὕτως οἱ ὀδόντες φυλάγονται
ἄβλαβοι.

Ξήρανε εἰς τὸν φοῦρνον δεντρολίβανον, καὶ ρίζαν
ἀτζικνιδᾶς, κάμε τα σκόνιν, καὶ μετ' ἐκείνην τρίβε
τὰ γούλη σου νὰ παύσῃ ὁ πόνος.

Κοπάνισον ὀλίγον, ἤγουν ζούλισε μίαν σκελίδα
σκόρδον· βάλετο εἰς τὸν σφυγμὸν τῆς χέρας ἐκείνου
τοῦ μέρους, ὅπου πονοῦν οἱ ὀδόντες, καὶ ἐκεῖ εἰς
τὸν σφυγμὸν ὅπου βάλεις τὸ σκόρδον, θέλει γεννη-
θῇ μία φουσκαλίδα, καὶ οὕτω περιᾶ ὁ πόνος σου.

Εἰς Πονόμματον.

§. 84. Ὅταν ἦναι τὰ ὀμμάτια κόκκινα καὶ πρσι-
μένα, ἢ πονοῦσιν, ἔπαρε νερὸν ἀπὸ περιστερῶν·
τοῦτο εἶναι χόρτον, ὅπου τὸ λέγουν φράγγικα μπερ-
μπενά, ἀπὸ πηγανον, ἀπὸ χελιδόνιον, τριακτά-
φυλλα, καὶ ἀπὸ ἀλώνη, καὶ τούτζια πρεπαράτα,
ἀπὸ πάντα ἕνα μισὴν δράγμα· κοπάνισε καὶ πῆ-
ξον.

ρασέ τα από ψιλόν μαιδηλιον, καὶ φυλάξέ τα εἰς
 μίαν ἀγαστέρα ἰάλινη. Ὅταν ἔχῃς χρεῖαν ζέστενέ
 το, καὶ βάνε το εἰς τὸ πονεμένον ὀμμάτι μίαν πρὸς
 μίαν ῥανίδα, καὶ τότε ἔχε κάρτιον στουπισμένον
 ψιλόν ὡς ἀλεῦρι, καὶ ἀπὸ τὴν σκόνιν αὐτὴν.

Ἐπαρε τὴν χολὴν ἑνὸς ὄψαρίου ἔπου κένουσε
 λούτζο, καὶ εἶναι ἄσαν τὴν ζαχάρην, κένουσε βε-
 λονίδα, μακρὺς, ἀμὴ χοντρός με τὸν κεφαλον, καὶ
 βάλε αὐτὴν τὴν χολὴν εἰς τὰ ὄμματα νὰ καμῆ
 ὥρας 24. καὶ ἰᾶται.

Εἰς πόνον Ὠτίων.

§ 85. Ὅταν ποιῆ τὸ ἀφτί σου, ἔπαρε ἕνα πιά-
 σμα ἀψιθιον, στούμπισε καὶ βράσε το με ἄσπρο
 κρασί, καὶ ἄφ' οὔ κρυγιάνη, ἀποσφόνιασέ το δυνατὰ,
 καὶ βάνε τὴν ζωμὸν εἰς τὸ ἀφτί σου.

Βάλε εἰς ἕνα κομμάτι κρομμίδι ὀλίγον λάδι μεσ-
 τελλῖνον, ὅπου εἶναι εἰς τὰ ἐργαστήρια, νὰ βράση
 εἰς τὰ ἀνθράκια ἕως νὰ ψηθῆ καλά καὶ βάνε με
 ἕνα πτερόν ἀπ' αὐτὸ τὸ κρομμυδόλαδον ζεστὸν εἰς
 τὸ ποτεμέιον ἀφτί· ἔπειτα στούμπισε ἀπήγανου
 με ἄσπρον αὐγοῦ, βάνετα τριγύρου εἰς τὸ ἀφτί
 σου, καὶ ἰᾶται.

Ἐπαρε πινόμαλον, καὶ ζέστανε γλυκὸ ἀμυγδα-
 λάδον, καὶ βάνε το ἀντάμα εἰς τὸ ἀφτί, νὰ
 παίση ὁ πόνος σου πάραυτα. Εἰ δὲ καὶ ἔχη μέσα
 σκώληκας, ἔπαρε ἕνα χόρτον ὅπου τὸ λέγουσιν οἱ
 Ἰταλοὶ περσικάρια, καὶ ἡμεῖς ἰδροπίπερον· γεννᾶ-
 ται εἰς τὸν νερόν, ὁμοιάζον τὰ φύλλα του τοῦ ἡ-
 δύσμου, ἀμὴ δὲν μυρίζει, μόνον καίγει ὡς τὸ περ-
 πέρι· τοῦτο κοπάρισε, εὔγαλε τὸ ζουμί του, καὶ

ἀνακάτωσέ το μὲ λιπόλαδο, βάγε το εἰς τὰ ὠτά σου, τὰ ψοφήσουν οἱ σκώληκες πάραυτα· ἢ στούμπισσιν κάππαρι καὶ καλαμίτζα· ἔνωσον τὸν ζῶμον αὐτῶν μὲ λάδι καὶ βάγε το· εἰ δὲ καὶ εἶναι οἱ σκώληκες εἰς ἄλλο μέρος τοῦ σώματος, ἔπαρε ρίζαν τῆς σκάρφης, ἤγουν ἑλλέβορον μαῦρον, στούμπισσον καὶ εἴωσον αὐτὸν μὲ οἶνον, βάλε τον εἰς τὸν τόπον, καὶ φθειροῦνται. Ἐἰ δὲ καὶ εἶναι τινὰς κωφός καὶ ἔν ἀκούει, βράσε μὲ λάδι τὸ δερμάτι τοῦ ὄφρα ἕως γὰ φύραση τὸ μισὸν λάδι, καὶ ἀπ' αὐτὸ τοῦ βάγε εἰς τὸ ἄφτι· ταχὺ καὶ βράδι.

Βράσε ἀνταμα εἰς ἓνα τζουκαλάκι, χαμομηλέ-
λαδον, ἀμυγδαλολάδον, καὶ κριόλαδον, ἤγουν τοῦ
ντζιλίου, κρίαν οὐγγίαν ἀπὸ καθ' ἓνα, μὲ ολίγον
ῤαπανόσπορον, καὶ κομμάτι κυκλάμινον ἕως μισὴν
οὐγγίαν· καὶ ἔταν φύραση τὸ γ'. κατέβασέ τα
καὶ βρέχε κομμάτι βαμπάκι, βάγενο εἰς τὴν τρί-
παν τοῦ ἄφτιου καμπίσσας ἡμέρας. Ἄλλο. Ἐπαρε
ἓνα ἀχέλι τοῦ ποταμοῦ, σούβλισε, ψῆσε το εἰς τὴν
φωτίαν, καὶ μαζώιε εἰς ἓνα σκοτελί τὸ παχὺ, ὅ-
που στάζει ἀπὸ τὸ ἀχέλι· ἔπειτα ψῆσε καὶ
σκόρδον εἰς τὴν στάκτην, καὶ βρέχε μίαν σκιλίδα
σκόρδον εἰς οὐτὸ τὸ παχὺ, βάγετο εἰς τὸ ἄφτί σου,
καὶ ξεκουφαίνεται. Κάμισε το καθ' ἕνα βράδυ ὅταν ἐ-
πάγης νὰ κοιμηθῆς, καὶ πλάκωιε τὸ καλὸν ἄφτι,
νὰ ἦναι τὸ κούρον ἀπὸ πάνω, νὰ ἤμπορῃ τὸ πα-
χὺ νὰ εἰσεβῆται παραμέσα.

Εἰς πόνον Κεφαλῆς.

§. 86. Ἐπαρε δῖω δράμια τζίντζεβρον, βάγε το
νὰ μοσκέιγ εἰς ἄσπρον κρασί, καὶ πίνε τὸν οἶνον.

"Όταν ἴναι πόνος παλαιός τῆς κεφαλῆς, στοίμπισσε φύλλα κισσοῦ, καὶ ῥοδακηνοκύκκουδα τὸν καρπὸν, καὶ βάνετα ἀντάμα εἰς τοὺς μιλίγγους, καὶ εἰς τὸ μέτωπον ἔμπροσθεν.

Εἰ δὲ εἶναι ἀπὸ αἰτίαν θερμότητος, (Ἰταλ. calida causa) βάνε ξηρὰ ῥόδα εἰς τὸ κρασί προτῆτερα νὰ μοσκειούσι, καὶ ὅταν σοῦ ἔλθῃ ὁ πόνος τὰ ἀποσφόνιαζε καλὰ νὰ εὐγῇ ὅλητους ἢ οὐσία, καὶ βρέχε πανί εἰς αὐτὸ, βάνετο εἰς τὸ μέτωπον, ἢ ἀλείφου ἐκεῖ ὅπου πονεῖς μὲ οὐκβέντο ῥοζάδον, ἢ κοπάνισον ἀντράκλαν, βάνε εἰς τὸ μέτωπον, ἢ ἀμάρυτον ἀπὸ τὸν μεγάλον, στούμπισσον, καὶ ἀλείφου μὲ ῥοδολάδι, ἢ μὲ ἀγριόλαδον· εἰ δὲ καὶ εἶναι ἀπὸ ψύχραν ὁ πόνος, βάνε σπέρρον τοῦ ἀγνοῦ, ἢ γουν λιγαρέας, ἢ πικρομύγδαλα, στούμπισσε μὲ ξίδι, καὶ ῥοδολάδι, καὶ βάνε εἰς τὸ μέτωπον· ἢ πήγαιον, καὶ φύλλα κισσοῦ στούμπισσον, καὶ τὸν ζωμὸν ἔνωσον μὲ ξίδι, καὶ ῥοδολάδι, καὶ ἀλείφε τὸ μέτωπον.

Εἰς πόνου τοῦ Σώματος.

§. 87. Ὄταν πονῆς εἰς ἓνα μέρος, ἢ δῶ τοῦ σώματος, κόψε πραστέφυλλα εἰς μικρὰ κομμάτια, καὶ κομμάτι λαρδί ἀρσενικοῦ χροῖρου· βάλετο εἰς ἓνα πετροτήγανον, δός του φωτίαν ἕως νὰ λύσῃ, καὶ τότε βάλε τὰ φύλλα νὰ βράσουν ἀντάμα· ἔπειτα κάμε τα ὡσάν μπλάστρι, καὶ βάλε τα εἰς τὸν πόνον.

Ἡ πάλιν ἔπαρε τὸν σπόρον τῆ χόρτε κίκι, (Ἰταλ. Mirasole)· κάμε τον σκόνιν, καὶ πότισσε τον ἀσθεῖν ἢ μὲ κρασί, ἢ ἄς τὸν φάγῃ καὶ ἔτξι τὸν σπόρον αὐτὸν, ἢ γουν ἐννέα σπειρία, καὶ ἰατρεύεται.

Πῖνε κάρδαμον μὲ τὸ κρασί, καὶ τρῶγε σταφί-

δεις ἄσπαις, ἢ πῖνε τὸν ζωμὸν τοῦ πευκεδάμου, ἢ τὸν ζωμὸν τῆς γλυκορρίζας με κρασί, (Ἰταλ. *Vino passo*), ἢ τὸν ζωμὸν τῆς ρίζας τῆς πηγούρας καὶ ἀλείφου Δαφιόλαδον, καὶ πῖνε ἀμυγδαλίλαδον πικρὸν καὶ γλυκόν.

Εἰς βήχαν πολλῶν ἡμερῶν.

§ 88. **Ε**παρε κομυδι περασίας, λίσσε το εἰς τὸ νερόν, καὶ πῖνε το κάθε ταχί, καὶ τοῖτο οὐ μόνον παύει τὸν βήχαν, ἀλλὰ καὶ τὸ συκότι καὶ τὸ φῶς ἀφελσί, καὶ σοῦ κάμνει καὶ τὴν ἔψιν τοῦ προσώπου λαμπράν· εἰ δέ καὶ πίνεις το με κρασί, σοῦ κάμνει εἰς τὴν πέτραν ὠφέλειαν.

Ἐπαρε σπόρον τήλης (Ἰταλ. *Fieno Greco*) ἡγουν βουκίρου, ἀντάμα με λιόσπορον· στούμπισε καὶ βράσε τα με νερόν· καὶ ἔστερα σφίγγε τα καλὰ τὰ εὐγάλης ὄλην τὴν οὐσίαν τους, τὴν ὁποίαν πάλιν ζέστανε με βούτυρον· κάμε την ὡς ἀλειφὴν, καὶ ἀλειψε τὸ στῆθος νὰ παύσῃ ὁ βήχας, ἢ βράτε φασκομηλίαν με νερόν, καὶ πῖνε το κάθε ταχὺ ζεστὸν ἰηστικόν· καὶ τρώγε κάστανα ψημένα εἰς τὰ κάρβουνα· ἢ βράτε με νερόν τὸ χόρτον ὁποῦ λέγουν οἱ Ἰταλοὶ μαρόμπια, καὶ πῖνε τὸ νερόν του καθ' ἑκάστην.

Διὰ νὰ ἀνοίξῃς Ἀπόστεμα.

§ 89. **Ο**ταν ἔχῃς πρίσμα, καὶ δὲν ἀνοίγει, βράσε λιόσπορον με γάλα τῆς ἀγελάδας, καὶ βάλε το ζεστὸν εἰς τὸν τόπον, ἢ βάλε κόπρον, τῆς χήνας ζεστοί, καὶ ἀνοίγει πάραυτα, ἢ ἔνωσον μέλι ζεστοί με λιόσποροι, καὶ βάλε το.